

Când muzica devine o mărturisire: Gavriil Musicescu

Romanii spuneau că numele unei persoane poartă cu sine o semnificație. În cazul familiei Musicescu, acest lucru pare să fi fost adevărat, căci în neamul său s-au perindat multe talente muzicale. Cel mai cunoscut, o personalitate a muzicii bisericești și nu numai, este, fără îndoială, Gavriil Musicescu, născut la 20 martie 1847 în Ismail, pe atunci în Imperiul Rus.

După primele studii urmate în orașul natal, unde cântă și la strună, se înscrie la Seminarul din Huși, loc în care va deprinde tainele Ortodoxiei sub atenta oblăduire a episcopului Melchisedec Ștefănescu, cel care, pe atunci director al seminarului, se va îngriji de reformarea acestuia, transformându-l într-o instituție de învățământ extrem de prestigioasă. Episcopul Melchisedec îl remarcă pe tânărul Gavriil, îl ajută să se înscrie la Conservator și-i încredințează și conducerea corului Catedralei din Huși. După cum își amintește Simion Mehedinți, bătrânului episcop îi plăcea nespus să stea seara în catedrală și să asculte repetițiile corului. Gavriil Musicescu era un bun cunoscător deopotrivă al muzicii corale apusene, cât și al stilului slav, fiind apreciat chiar de către țarul Rusiei. Ajunge la Sankt Petersburg, unde își desăvârșește pregătirea, absolvind Conservatorul în numai un an, însă hotărăște să revină în țară, ca profesor de muzică la Conservatorul din Iași, unde, timp de peste trei decenii, modelează noile generații de muzicieni, aducând în prim plan și muzica populară, pe care o culege și o folosește ca sursă de inspirație.

Din 15 ianuarie 1876, Gavriil Musicescu devine conducătorul corului Catedralei Mitropolitane din Iași, până la sfârșitul vieții, și scrie nenumărate lucrări, atât bisericești, cât și corale laice, mai ales cântece patriotice și marșuri eroice. Prin ele, dirijorul contribuie la promovarea credinței ortodoxe și a culturii române, nu numai în țară, cu prilejul diferitelor sărbători, ci și peste hotare, în multiple turnee.

În acea vreme, se afla la Iași și Mihai Eminescu, despre care se spune că a avut prilejul de a asculta sfintele slujbe din Catedrala Mitropolitană în interpretarea corului condus de Gavriil Musicescu. Eminescu a revenit la Iași și mai târziu, când deja activa la București, cu prile-



jul dezvelirii statuii domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt în urbea moldoveană, serbare la care Gavriil Musicescu și corul său ocupă un loc de frunte.

Marele compozitor s-a stins din viață în 1903, la numai 56 de ani, pe când una dintre fiicele sale, Florica, era abia adolescentă, însă talentul și dragostea lui pentru muzică au fost duse mai departe de urmași. Fiica cea mare, Sofia Musicescu, ajunge profesoară de teorie muzicală la Conservatorul din Iași, o a doua fiică, Valentina, și ea cu studii în domeniu, va fi mama celebrei pianiste românce Smaranda Athanasoff, iar fiica cea mică, Florica, va ajunge una dintre fondatoarele școlii românești de pian și maestra lui Dinu Lipatti.

Memoria lui Gavriil Musicescu va fi cinstită deopotrivă de ieșeni și de bucureșteni, care îi ridică un bust, în semn de omagiu pentru cel care, fără să fi văzut cu ochii trupești Marea Unire de la 1918, luase deja parte la ea prin creațiile patriotice menite să arate orișicui că românii din toate provinciile istorice au un singur cuget. Compozitorul lua parte cu avânt la mișcarea națională; mitropolitul Iosif Naniescu consemnează că el însuși i-a înmănat lui Gavriil

Musicescu notația muzicală a actualului nostru imn de stat, cu însemne psaltice, ”scrisă de însăși mâna răposatului Anton Pann”, pe care mitropolitul îl cunoscuse personal și de la care primise manuscrisul. Corul lui Gavriil Musicescu va interpreta de nenumărate ori imnul ”Deșteaptă-te, române!”, alături de alte cântece patriotice.

Amintirea compozitorului este evocată și în literatură, chiar de nepotul său – căci Gavriil Musicescu era nimeni altul decât bunicul scriitorului Ionel Teodoreanu și al sugubăului său frate, Păstorel, cunoscut epigramist. Ionel Teodoreanu recheamă figura vrednicului său înaintaș în volumul de amintiri ”Masa umbrelor”: ”Bunicul meu dinspre mamă era conducător al corului mitropolitan”, iar casa, ”un fel de Agapie cu zări de dealuri albastre, cerdac de lemn și scară spre catul de sus”. Se cuvine, deci, să ni-l amintim și noi cu dragoste și recunoștință, ca pe un ambasador al credinței și spiritului românesc pe tărâmul muzicii.

Asist. Dr. Maria BOGHIU



Citiți din Sfânta Evanghelie trimiterile indicate în textul din stânga, marcate cu roșu.



nr. 80 (Anul VII)
martie 2026

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN

- LUCACI -



**Sprijiți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci**

**Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01**

BCR Sucursala Unirii



**În curtea bisericii
Lucaci se află
mormântul lui
Anton Pann
(1796-1854)**



Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8, sector 3, București

Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Cateheză - ora 18:00

VINERI

**- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00**

SÂMBĂȚĂ

**- Sfânta Liturghie - ora 8:30
- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00**

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Începând cu 2 martie se săvârșește zilnic Sfânta Liturghie

facebook: Biserica Lucaci

site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

**LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București**



Preot coslujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia

Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia sunt prăznuiți de Biserica Ortodoxă Română la data de 9 martie. Ei au trăit pe vremea împăratului Liciniu (308-324), fiind originari din părțile Capadociei, ostași creștini, bărbați viteji și vrednici în războaie. Erau conduși de Agricola, om păgân și rău din fire, și slujeau în cetatea Sevastia din Armenia. Aflând Agricola că sunt creștini, i-a obligat să jertfească zeilor, dar căpetenia celor 40, Chirion, s-a împotrivit. Pentru aceasta au fost aruncați în temniță.

Deci, aflând Agricola de credința lor creștină, a dat poruncă să fie aduși în fața lui și le-a spus: „Cum v-ați arătat ascultători către mai-marii voștri în războaie, așa să ascultați și acum porunca împăratului, aducând jertfă zeilor”. La acest îndemn, Chirion, căpetenia celor patruzeci, a răspuns: „Cum am luptat și am biruit pe vrăjmași pentru împăratul pământesc, tot așa voim să luptăm și pentru Împăratul ceresc, împotriva vrăjmașilor Lui”.

Pentru acest răspuns au fost închiși în temniță, să se răzgândească. Dar ei n-au încetat a se ruga fierbinte lui Hristos, să-i întărească pentru mărturisirea cea adevărată. Drept aceea, toate amăgirile, toate făgăduințele și toate amenințările nu i-au clintit în credința lor. Și, venind în Sevastia un mare conducător de oaste, anume Lisie, acesta le-a poruncit din nou să aducă jertfă zeilor. Cu aceeași nestrămutată credință, ostașii creștini s-au împotrivit.

Înfuriat peste fire, căpetenia a poruncit să fie dezbrăcați și siliți să intre într-un lac aproape înghețat, pentru că era iarnă, iar pe maluri au pus păzitori, ca niciunul dintre ei să nu fugă. Și, iată, unul din ostași, nemaiputând îndura gerul, a primit să aducă jertfa ce i se cerea; dar, ieșind din apa înghețată și intrând în baia caldă, anume pregătită, acesta a murit îndată, în vreme ce Mucenicii, după o noapte întreagă petrecută în iezerul înghețat, erau încă vii și se rugau.

Atunci s-au arătat patruzeci de cununi strălucitoare peste capetele lor, însă una stătea în văzduh, deoarece fusese pregătită pentru cel care se lepădase.

Văzând aceasta, temnicerul Aglaie a mărturisit cu glas tare: „Și eu sunt creștin”, și a sărit în apa cea înghețată, făcându-se părtaș muceniceștilor pătimiri și întregind ceata celor patruzeci, în locul celui ce se lepădase de Hristos. Au fost, apoi, scoși din apă și li s-au sfărâmat gleznela cu ciocane grele și, fiind arși de vii, au primit cununa Mucenicilor.

Sinaxarul zilei de 9 martie ne descrie pe larg pătimirea celor 40 de mucenici zicând: „Iar când s-a făcut ziua, sfinții care erau leșinați, de abia se mai vedeau suflând. Atunci li s-au frânt fluierela picioarelor și au luat cununile muceniciei.

EVENIMENTE ȘI ZILE SPECIALE

Începând de luni 2 martie, în zilele de rând ale Postului Mare se va săvârși Liturgia Darurilor Înainte Sfințite.

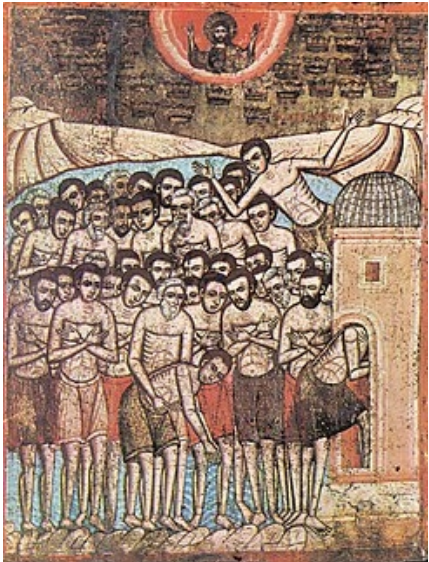
MIERCURI 25 martie: Buna Vestire - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

PROGRAM DE SPOVEDIT:

DE LUNI PÂNĂ VINERI DUPĂ SFÂNTA LITURGHIE A DARURILOR ÎNAINTE SFINȚITE, VINEREA

ÎNTRE 17:00-18:00 ȘI 18:00-19:00; SÂMBĂTA ÎNTRE 16:00 -17:00 ȘI 18:00-19:00.

În cazuri excepționale programul de spovedit se va desfășura și sâmbăta după slujba de pomenire a celor adormiți, începând cu ora 11:00.



Cât de plăcută s-a cunoscut a fi moartea pentru aceștia și cât de dorită să fie îmbrățișată se poate vedea și din următoarea împrejurare. După zdrobirea fluierelor picioarelor, unul dintre ei, care din pricina vârstei mai tinere și a puterii trupești mai sufla încă, a fost lăsat la o parte de tiran, socotind acesta că poate îl va îndupleca să-și schimbe gândul. Dar mama lui, care în tot timpul cât mucenicii pătimiseră, rămăsese pe lângă el, văzând acum pe fiul ei, care era mai tânăr decât toți ceilalți, se temea ca nu cumva tinerețea și dragostea de viață să-i insufla în cele din urmă teamă și să se arate nevrednic de ceata și de cinstea celorlalți.

De aceea, ea stătea încremenită și cu trupul și cu privirea, uitându-se la el, în starea în care se găsea, dându-i curaj și, întinzându-și mâinile, în cele din urmă i-a zis: Fiul meu preadulce, mai rabdă puțin, ca să ajungi cu adevărat și fiu al Tatălui Celui din ceruri. Nu te înfricoșa de chinuri, căci, iată, Hristos Dumnezeu îți stă ție într-ajutor. Nu vei mai întâlni mai departe nici o neplăcere, nici o durere; toate acelea au trecut, pe toate le-ai învins cu vitejia ta; după acestea va fi numai bucurie, desfătare, odihnă și veselie, din care te vei împărtăși împărățind împreună cu Hristos și vei fi rugător pe lângă Dânsul, pentru mine, mama ta.

După ce sfinților li s-au zdrobit fluierela picioarelor, ei și-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu. Iar slujitorii tiranului aducând niște căruțe și încărcând în ele sfintele lor trupuri le-au pornit către țărmul unui râu, care trecea prin apropiere. Și văzând că tânărul acela, al cărui nume era Meliton, mai sufla încă, l-au lăsat

să trăiască mai departe. Când mama lui a văzut însă că rămâne singur, a socotit că lucrul acesta înseamnă ceva mai mult decât moartea ei și a fiului ei. De aceea, neținând seama că este femeie slabă și înăbușindu-și în suflot toată durerea de mamă, a luat pe fiul ei pe umeri și a pornit cu el după căruțele cu trupurile sfinților, întocmai ca o vitează, socotind că numai atunci fiul ei va trăi cu adevărat, când l-ar vedea și pe el mort și părăsit împreună cu ceilalți.

Dar, în timp ce-l purta astfel pe umeri, acesta și-a dat și el duhul. Și atunci mama simțindu-se eliberată de griji, s-a bucurat mult și sufletul ei a săltat în chip plăcut de sfârșitul fiului ei. Și ducând trupul cel adormit al iubitului ei fiu până la locul unde se găseau trupurile sfinților, l-a pus deasupra lor și l-a numărat cu toate celelalte, pentru ca nici măcar trupul, al cărui suflot pornise să se înnumere laolaltă cu sufletele celorlalți, să nu se deosebească de trupurile lor. Iar slujitorii aceia ai vrăjmașului, aprinzând un foc mare, au ars trupurile sfinților. Apoi, pentru ca nu cumva creștinii să poată lua moaștele lor, le-au aruncat în râu.

Dar acolo, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-au strâns cu toate laolaltă într-o surpătură, de unde fiind scoase de mâinile creștinilor, ne-au fost dăruite nouă ca o bogăție de neînstrăinat”.

Moaștele lor, care au supraviețuit focului, au fost înmormântate în Sevastia, apoi au fost împărțite în toată lumea creștină. Părțile din acestea se găsesc și la Mănăstirea Antim din București, dar și în alte sfinte lăcașuri din țara noastră.

În amintirea celor 40 de mucenici din Sevastia, gospodinele din Moldova pregătesc colaci, copți sub forma cifrei 8, din aluat de cozonac, unși cu miere și cu nucă.

Pe de altă parte, în Dobrogea și în Muntenia, mucenicii sunt de dimensiuni mai mici, dar tot sub forma cifrei 8, și nu sunt copți, ci fierți în apă cu zahăr, scorțișoară și nucă, simbolizând astfel lacul în care au fost aruncați Sfinții Mucenici. Mucenicii sunt savurați după ce au fost duși la biserică pentru a fi sfințiți.

Dincolo de tradițiile populare și culinare care s-au dezvoltat în jurul acestei zile, trebuie să păstrăm elementul cel mai important: rugăciunea către Sfinții 40 de Mucenici. Să le urmăm credința și curajul în mărturisirea adevărului. Prin mijlocirea lor, noi putem să dobândim mila Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Pentru că suntem în Postul Mare să urmăm acest exemplu de răbdare al martirilor Domnului pentru a ne întări credința. Să nu uităm că la capătul drumului nostru pământesc, Hristos Domnul ne așteaptă să ne dea cununa biruinței, să ne facem vrednici de încununare.

Preot Ioan Dobrescu



Buna -Vestire a Născătoarei de Dumnezeu



Praznicul Bunei Vestiri a Născătoarei de Dumnezeu este deopotrivă unul împărătesc și al Maicii Domnului. Este praznic împărătesc pentru că face referire la Împăratul Hristos, Care a fost zămislit în pântecele Născătoarei de Dumnezeu, și este praznic al Maicii Domnului pentru că Preasfânta Fecioară a contribuit la zămislirea și la Înomenirea Cuvântului lui Dumnezeu. Buna vestire a Născătoarei de Dumnezeu este începutul tuturor praznicelor împărătești. Însuși traporul praznicului începe cu cuvintele: „Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac...”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că astăzi este începutul, temelia care este pusă pentru mântuirea neamului omenesc. Dacă ne îndreptăm privirea spre ușile împărătești ale oricărei biserici, vom vedea imaginea Arhanghelului Gavriil aducând vești bune Maicii Domnului, iar aceasta nu este o coincidență. Câte lucrări mari și minuni a făcut Domnul Dumnezeu în Cer și pe pământ din veacuri! El și-a trimis îngerii să-i ajute pe oameni, să-i lumineze și să-i aducă la adevărata simțire. Dar niciuna dintre aceste lucrări mari nu a fost numită de Biserică temelie a mântuirii noastre. De ce? Pentru că înainte de venirea Mântuitorului, împlinirea vremii nu venise încă: „Dar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea” (Galateni 4:4-5). Sărbătoarea de astăzi marchează ziua în care Dumnezeu a adoptat neamul omenesc. Omenirea suferea și trăia un chin înainte de venirea Mântuitorului, ca urmare a păcatului strămoșesc. Oamenii simțeau că sunt incompleți, lipsea acel ceva care să le aducă fericire, sentimentul plinătății ființei, binecuvântarea - tot ceea ce ni s-a descoperit în Evanghelia Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Pentru că, oricâte lucruri materiale ar dobândi oamenii pe pământ și oricâte imperii ar câștiga, fără Mântuitorul se vor simți mereu goi și lipsiți de sens.

Conținutul praznicului se referă la faptul că Arhanghelul Gavriil - îngerul implicat în toate evenimentele care au legătură cu întruparea lui Hristos - a vizitat-o, la porunca lui Dumnezeu, pe Preasfânta și a înștiințat-o că a venit vremea întrupării Cuvântului lui Dumnezeu și că ea va deveni maica lui Dumnezeu. (Luca 1:26-56). Vestirea cea bună, evanghelia, este îndreptarea neascultării care a avut loc la începutul creării omului, în Raiul fizic. Acolo, de la femeie s-a petrecut căderea, și aici, tot de la femeie au început toate bunătățile. Astfel, această înștiințare este împlinirea făgăduințelor și pregătirea venirii

lui Hristos pe pământ pentru a-l ridica pe om din rău și din păcat. Și nu este doar o veste bună, ci cea mai mare veste din istorie. Arhanghelul Gavriil o supranumește pe Preasfânta „cea plină de har”, zicându-i: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1:28-29). Preafericita este numită „cea plină de har" și i se spune „binecuvântată", pentru că Dumnezeu este cu ea. După cuvântul Sfântului Grigorie Palama și al altor Sfinți Părinți, Preasfânta primise deja harul înainte de ziua Bunei vestiri. Rămânând în Sfânta Sfintelor din templu, a ajuns la Sfânta Sfintelor a vieții duhovnicești, care este îndumnezeirea. Și așa s-a învrednicit să devină Maica lui Hristos, să Îi dea lui Hristos trupul ei. Maica Domnului nu a avut pur și simplu virtuți, ci s-a învrednicit de harul îndumnezeitor. La vederea Sfântului Arhanghel, Fecioara Maria, fiind mai mult nedumerită decât înspăimântată, se întreba în тайн că poate să însemne cereasca salutare. Atunci Arhanghelul Gavriil a înțeles-o și a liniștit-o, zicându-i: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și, iată, vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele Lui, Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Acest verset leagă în mod direct Vechiul Testament (profetic) de împlinirea sa în Noul Testament, prin venirea lui Mesia. Spre deosebire de tronul terestru și pieritor al lui David, împărăția lui Hristos este diferită, fiindcă nu este de pe pământ și este fără de sfârșit.

Apoi a întrebat Fecioara Maria pe înger: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și, răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema”. Preasfânta avea plinătatea Harului din plinătatea Harurilor Fiului ei, înainte de zămislire, în timpul zămislirii și după zămislire. Înainte de zămislire, plinătatea Harului era desăvârșit, în timpul zămislirii era încă mai desăvârșit, iar după zămislire era prea desăvârșit (Sfântul Nicodim Aghioritul). Nici un om nu se naște izbăvit de păcatul strămoșesc. Căderea lui Adam și a Evei a fost moștenită de întregul neam omenesc. Sfântul Apostol Pavel vorbește limpede în acest sens: „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Se înțelege, așadar, că nimeni nu este izbăvit de păcat, iar păcatul este înțeles ca lipsire de slava lui Dumnezeu. În mod

firesc, și Preasfânta s-a născut cu păcatul strămoșesc. Când însă s-a izbăvit de acesta? În momentul în care cu puterea Sfântului Duh, firea dumnezeiască s-a unit cu firea umană în pântecele Preasfintei Fecioare Maria, Preasfânta, prima, a gustat slobozirea ei din păcatul strămoșesc. De aceea, pentru Preasfânta nu a fost nevoie să mai aibă loc Cincizecimea, nu a fost nevoie să se boteze. Ceea ce au trăit Apostolii în ziua Cincizecimii, când au devenit membrii ai Trupului lui Hristos prin Duhul Sfânt, și ceea ce se petrece cu noi toți la taina Botezului, s-a petrecut cu Preasfânta Fecioară în ziua Bunei vestiri. Atunci s-a izbăvit de păcatul original, nu în sensul ca s-a eliberat de vinovație, ci că a dobândit îndumnezeirea în suflot și în trup, datorită unirii ei cu Hristos. Consistent cu cele de dinainte, Sfântul Ioan Damaschin spune că, în ziua Bunei vestiri, Preasfânta a primit Duhul Sfânt Care a curățit-o și i-a dat puterea de a primi dumnezeirea Cuvântului și, în același timp, de a-L naște.

Auzind de la Arhanghel că Dumnezeu o alege ca instrument al tainei de neînțeles a întrupării Sale, Sfânta Fecioară – conștientizând în mod clar că de acum înainte toate popoarele o vor ferici – nu s-a înălțat cu gândul, spunând că Domnul i-a dăruit aceasta pentru virtuțile sale, ci a pus totul pe seama voinței lui Dumnezeu. Ca atare, răspunsul Preasfintei la înștiințarea Arhanghelului că se va învrednici să nască pe Hristos a fost grăitor: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”. Se vedește aici dovada credinței Fecioarei Maria și dăruirea sa totală față de Dumnezeu. Ea își arată deplina disponibilitate de a împlini voia lui Dumnezeu, numindu-se pe sine doar o slujitoare a Domnului și răspunzând smerit „fie”. Pe fondul acestui consimțământ, exprimat prin cuvântul „fie” rostit de Maica Domnului, are loc întruparea, și iată că atunci „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Maica Domnului are un loc de mare valoare și însemnatate în Biserică, tocmai pentru că a fost acea persoana pe care o așteptau toate generațiile și aceea care a dat Cuvântului lui Dumnezeu firea omenească. Trecând prin toate greutățile vieții pământești, Mijlocitoarea neamului creștinesc vede fiecare lacrimă, ascultă fiecare suspin și rugăciune fierbinte adresată ei. Mai cu seamă, alături de ea sunt cei care duc luptă împotriva patimilor și își doresc fierbinte o viață plăcută lui Dumnezeu. Dar și în grijile pământești este un ajutor de neînlocuit. „A tuturor necăjiților bucurie și a asupriților ocrotitoare, a săracilor hrănitoare, a străinilor mângâiere, a celor învăluiei adăpostire, a bolnavilor cercetătoare, al celor neputincioși acoperământ și sprijin, toiaș al orbilor și al orfanilor ajutor tu ești Preacurată Maica Dumnezeului Celui Preaînalt”. Mintea nu poate cuprinde, nici cuvinte nu sunt, pentru a spune măreția Celei ce s-a născut în neamul omenesc cel păcătos. A fost nevoie de un om luminat, neprihănit, smerit, preasfânt care să înțeleagă că prin ascultare ajungem la libertate, prin smerenie ajungem la slavă, iar prin curăție și dăruire totală față de Dumnezeu ajungem la unirea adevărată și desăvârșită cu Dumnezeu. „Pe ceea ce este mai înaltă decât cerurile și mai curată decât strălucirile soarelui, care ne-a izbăvit pe noi din blestem, pe Stăpâna lumii, cu cântări să o cinstim”.

Denisa BĂRBULESCU